"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ୍ରାମାର ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ଲାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଜନା କ'ଣ, ଯେଉଁଥିରୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ପତିତ ଦୁଃଖୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ — ଏହିପରି ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇ ରହିଛି, ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମକୁ ପାଠପଢାଉଥିବା ବାବାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ବିଶେଷତା କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେ ବହୁତ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ପୁଣି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସୁନାର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛ ।

ଗୀତ:- ଇସ୍ ପାପ କୀ ଦୁନିଆ ସେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଦୁଇଟି ଦୁନିଆ ରହିଛି - ଗୋଟିଏ ପାପର ଦୁନିଆ, ଅନ୍ୟଟି ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆ । ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖର ଦୁନିଆ । ସୁଖ ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଓ ନୂଆ ଘରେ ହିଁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଘରେ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଭଙ୍ଗା ଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ନୂଆ ଘରେ ସୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି କି ଭଗବାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେବା କାରଣରୁ ବିଲକୁଲ୍ ପଥର ବୁଦ୍ଧି, ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ଭଗବାନ ତ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ବି ମୋତେ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣି ନଥିବାରୁ କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି, ଦୁଃଖରେ ହିଁ ହେ ପ୍ରଭୁ, ହେ ଈଶ୍ୱର କହି ଡାକୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଜଣେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବେହଦର ପିତା ରଚୟିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କହିଦେଉଛନ୍ତି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ମାଛ-କଇଁଛ ମଧ୍ୟରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଏହିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଗ୍ଲାନି ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ବଦନାମ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି — ଯେବେ ଭାରତରେ ମୋର ଏବଂ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଗ୍ଲାନି (ନିନ୍ଦା) କରି କରି ସିଡି ଓହ୍ଲାଇ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅଭିନୟରେ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ଏହି ଡ୍ରାମାରୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୁକୁଳି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡୁଛି । ନଚେତ୍ ନୂଆ ଦୁନିଆ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିବ ? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ କିଏ ନେଇଯିବ ? ଯଦିଓ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏପରି ବହୁତ ଧନବାନ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବସିଛୁ, ଧନ, ମହଲ, ଉଡାଜାହାଜ ସବୁ କିଛି ଅଛି କିନ୍ତୁ ଅଚାନକ କେହି ବିମାର ହୋଇ ପଡୁଛନ୍ତି, ବସି-ବସି ମରିଯାଉଛନ୍ତି, କେତେ ଦୁଃଖ ହେଉଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ, ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ଦୀର୍ଘ ହେବ । ଏଠାରେ ତ ଅଚାନକ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କ'ଣ ହେବ ? ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେତେ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆସି ଏମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରାଉଛି । ରାବଣ ପଥରବୁଦ୍ଧି, ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଉଛି । ଭଗବାନ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେବାକୁ ଆସିଛୁ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା । ପୁଣି ଭକ୍ତିରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ସେ କଥା ଦ୍ୱାରା ସତରେ କ'ଣ କେହି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ସତରେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । କେହି-କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ସଂସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? କୁହ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା — ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ସଂସ୍ଥା ନୁହେଁ । ଏହା ତ ହେଉଛି ପରିବାର । ମାତା, ପିତା, ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଗାଉଥିଲ ତୁମେ ମାତା-ପିତା... । ହେ ମାତା-ପିତା, ଯେବେ ଆପଣ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ନେଉଛୁ, ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଏବେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ନା । ତାହା ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ । ଏବେ ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖି କେତେ ଖୁସିର ପାରା ଚଢିବା ଦରକାର । ଯାହାଙ୍କୁ ଅଧାକଳ୍ପ ମନେ ପକାଇଛ — ହେ ଭଗବାନ ଆସ, ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ସୁଖ ପାଇବୁ । ଇଏ ବେହଦର ବାବା ତ ବେହଦର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରାଉଛି, ରାବଣ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରିଦେଉଛି । ମୁଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା ଯୋଗୁଁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ରହିବେ । ଏଠାରେ ଭୋଗୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଅଚନାକ ମରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଏ । ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ୧୫୦ ବର୍ଷ ରହିବ । ଶରୀର ଛାଡିବାର ସମୟ ଆସିଲେ ଗୋଟିଏ

ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେବେ । ତେଣୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ବସି ଦେଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା, ତୀର୍ଥ ଆଦି କରିବା — ଏସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ରାସ୍ତା ହିଁ ନୁହେଁ । ରାସ୍ତା ତ ମୁଁ ହିଁ ବତାଇବି । ତୁମେ ତ କହୁଥିଲ — ହେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ପ୍ରଭୁ ଆସ, ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ମିଛ ଆରୋପ ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ମରିଗଲେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ’ଣ କାହାକୁ ମାରୁଛି ଅଥବା ଦୁଃଖ ଦେଉଛି କି! ଏହା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ମୁଁ ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି, ସେଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ, ଦୁଃଖ ଆଦି କେବେ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ତ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବା ଉଚିତ୍ । ଓହୋ, ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ସଂଗମଯୁଗକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭକ୍ତମାନେ ପୁଣି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମାସ ପାଳନ କରିଥା’ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ, ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଉପରକୁ ଉଠିବା କଳାରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସିଡି ଚିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ଖେଳ ପୂରା ହେଲା, ଘରକୁ ଚାଲ । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗିଲା ପରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଶୂଦ୍ର ହୋଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ, ବାବା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଫଳ ଦେଇଥିଲେ । ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସୁଖଦାତା । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର କ’ଣ, ପ୍ରକୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଶସ୍ୟ ଆଦି ତ ମିଳୁ ବି ନାହିଁ, ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏହିସବୁ ଉନ୍ନତି ମୂଳକ କର୍ମ କରୁଛୁ । ଆସନ୍ତା ବର୍ଷକୁ ବହୁତ ଶସ୍ୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ହେଉ ନାହିଁ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟକୁ କେହି କ’ଣ ରୋକିପାରିବେ! ଅକାଳ ପଡିବ, ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ, ରୋଗ ସବୁ ବାହାରିବ । ରକ୍ତର ନଦୀ ବହିବ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ବର୍ସା ନେଇଯାଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ଦେବାକୁ ଆସିଛି । ମାୟା ରାବଣ ଅଭିଶାପ ଦେଉଛି, ନର୍କର ବର୍ସା ଦେଉଛି । ଏହିପରି ଖେଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ଏହି ଭାରତ ଶିବାଳୟ ଥିଲା, ଏବେ ବେଶ୍ୟାଳୟ ହୋଇଯାଇଛି । ବିଷୟ ସାଗରରେ ଟୁବୁଟୁବୁ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆମକୁ ଶିବାଳୟକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହି ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଆମକୁ ବେହଦର ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛି । ଭାରତବାସୀ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆମର ଦୈବୀ କୁଟୁମ୍ବ ତ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ ଯେଉଁଥିରୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମମାନଙ୍କର ବଂଶ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଆଦି ସନାତନ କେଉଁ ଧର୍ମ, କେଉଁ ବିରାଦରୀ (ବଂଶ) ଥିଲା ଏକଥା ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମବାଲାଙ୍କର ବିରାଦରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବଂଶ ପୁଣି ସେକେଣ୍ଡ ନମ୍ବରରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପୁଣି ଇସଲାମୀ ବଂଶର ବିରାଦରୀ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଦେଖ କେତେ ସବୁ ଧର୍ମର ବଂଶ ରହିଛି । କେତେ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ, ଏହି କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା, ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟହ ପଢିବା ଉଚିତ୍ । ଭଗବାବାନୁବାଚ — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରାଉଛି । ପତିତ ରାଜା ତ ବିନାଶୀ ଧନ ଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଏପରି ପବିତ୍ର କରାଉଛି ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ନିଜ ସମୟରେ ଆୟୁଷ ପୂରା ହେଲେ ଶରୀର ଛାଡିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେହି ସିନେମା, ଡ୍ରାମା ଆଦି ବାହାରି ଥିବାରୁ ଏହାର ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ସହଜ ହେଉଛି । ଆଜିକାଲି ବହୁତ ଡ୍ରାମା ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବହୁତ ସଉକ ହୋଇଗଲାଣି । ସେସବୁ ହେଲା ବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା, ଏହା ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟାର ଶୋ ବହୁତ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଗଲାଣି । ଆଗରୁ କ’ଣ ଏତେ ବଡ ବଡ କୋଠା ଆଦି ଥିଲା ? ତେଣୁ କେତେ ଅପୋଜିସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିରୋଧ ହେଉଛି । ଭଗବାନ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଥିବାରୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ତାର ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖାଉଛି । ଏସବୁ ହେଉଛି ମାୟାର ଶୋ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଥ୍ୟା ଆଡମ୍ବର । ଏହାର ପତନ ହେବ । ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ତୁମକୁ ତା’ଠାରୁ ମୁହଁ ମୋଡିବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ଏବେ ସାହୁକାରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ, ଗରୀବ ବିଚରା ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ନର୍କବାସୀଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଗରିବ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବେ, ସାହୁକାର ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବସିଛୁ । ସ୍ୱର୍ଗ-ନର୍କ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି । ଏସବୁ କଥାକୁ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ଭାରତ କେତେ ଭିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତ ହିଁ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲା । ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ହିଁ ଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭୂଗର୍ଭରୁ କେତେ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ବାହାରୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ଏତେ ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ଅଟେ । ହାଡ କଙ୍କାଳ ସବୁ ବାହାରୁଛି କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷର ଅଟେ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ହାଡ କେଉଁଠୁ ବାହାରିବ । ତା’ର ପୁଣି କେତେ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି, ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆସୁଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସାକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଇଏ ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଇଏ ବ୍ୟକ୍ତ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ଆସୁଛି, ଯିଏ ନମ୍ବରୱାନ୍ ପବିତ୍ର ସେ ପୁଣି ନମ୍ବରୱାନ୍ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି କାହିଁକି ନା ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ପୁଣି ନମ୍ବରୱାନ୍ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଇଏ ତ ନିଜକୁ ଭଗବାନ ଅଥବା ଅମୁକ ଅଟେ ବୋଲି କହୁନାହାଁନ୍ତି, ବାବା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରାଉଛି । ଏବେ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଅଶରୀରୀ ଆସିଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ, ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡ । କେବଳ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ବାବା ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଯିଏ ପବିତ୍ର ହେବେ, ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବେ ସେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବେ । କେତେ ବଡ ସ୍କୁଲ୍ ଅଟେ । ପଢାଇଲାବାଲା ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ତୁମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନାର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଉଛି ତେଣୁ ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ପୁଣି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ତୁମେ ମୋତେ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ବସାଉଛ । ସୁନା ହୀରାର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଖାତିରୀ (ସମ୍ମାନ) କରୁଛ । ବାବା ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି । ଭକ୍ତି ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୁଣି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହେଉଛି । ଆଜିକାଲି ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଗଙ୍ଗା କୂଳରେ ଦେଖ ଶିବୋହମ୍ କହି ବସିଯାଉଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ଯାଇ କ୍ଷୀର ଢାଳୁଛନ୍ତି, ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜେ ପୂଜା କରିଛନ୍ତି, ନମ୍ବରୱାନ୍ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ ଦୁନିଆ ଅଟେ କିପରି ସ୍ୱର୍ଗ ହେଉଛି, କିପରି ନର୍କ ହେଉଛି — ବାବା ସବୁ ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ଫିଲୋସୋଫିର ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର । ଏହା ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଅଥବା ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ରୁହାନୀ ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସୀ ରହିବା ଉଚିତ୍, ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏଠାରେ ମାୟାର ବହୁତ ମିଥ୍ୟା ଆଡମ୍ବର ରହିଛି, ଏଥିରୁ ନିଜର ମୁହଁ ମୋଡି ନେବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସୀରେ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠୁ ଯେ ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ, ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ।

(୨) ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ କେବଳ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ବାବା ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତ ବିନାଶୀ କାମନା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି କାମ ବିକାରଜିତ୍ ଜଗତଜିତ୍ ହୁଅ ।

ସବୁ ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ କାମନା ଗୁଡିକ ହିଁ କାମ ବିକାରର ଅଂଶ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର କାମନା ହେଲା ବସ୍ତୁଗୁଡିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ହେଲା କୌଣସି ନା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିଗୁଡିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର, ତୃତୀୟରେ ହେଲା ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବାର, ଚତୁର୍ଥରେ ସେବା ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ବିନାଶୀ କାମନାର ଭାବ ରଖିବା । କୌଣସି ବି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣ ରହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି — ଏହା ମଧ୍ୟ କାମ ବିକାରର ଅଂଶ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ କାମଜିତ୍ ଜଗତଜିତ୍ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅନ୍ତରର ସହିତ ହୃଦବୋଧ କରି ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବାର ବିଶେଷ ହୋମୱାର୍କ:-

(୩) ଯେକୌଣସି କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବାପଦାଦା ମୋ ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ଏହି ଅଲୌକିକ ଜୀବନ ରୂପୀ ହାତ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ଜୀବନ ତାଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କର ହୋଇଗଲା । ଏହିଭଳି ସମସ୍ତ ବୋଝ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ରଖି ନିଜକୁ ହାଲୁକା କରିଦିଅ ତେବେ କର୍ମଯୋଗୀ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯିବ ।